

kan udmærket arbejde videre, når der er tale om en beretning – kan få samlet de forskellige forslag, der har været, og på den måde komme videre.

Jeg vil med det samme sige, at jeg altså synes, at det er en god idé, at man på en helt anden måde end i dag tager fat om de unge, som har forsøgt selvmord, og som så på en eller en måde kommer i kontakt med et hospital. Det er helt uacceptabelt, hvis den unge bare sendes hjem, uden at der sker noget som helst. Vi er ikke som udgangspunkt tilhængere af, at der laves et råd. Det er ikke, fordi vi har så meget mod råd, men vi tror bare ikke, at det er det, der skal til på det her område. Jeg synes, at det, vi skal gøre her, altså er at koncentrere os meget om de unge, og det skal vi jo også gøre i forbindelse med det møde, vi skal have med Center for Selvmordsforskning.

Så jeg ser frem til at arbejde videre med det i løbet af denne sommerperiode, som jo altså ikke er arbejdsfri, selv om den er mødefri i Folketinget. Det synes jeg godt kan være værd at understrege helt generelt.

Kl. 18:24

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Vi fortsætter i ordførerrækken. Værsgo til fru Line Barfod, Enhedslisten.

Kl. 18:24

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det lyder rigtig godt, hvis vi kan blive enige om, at vi arbejder på at lave en fælles beretning i udvalget. Det tror jeg vil kunne give arbejdet et godt løft fremad, og det vil jo også være et godt resultat, kan man sige, af et beslutningsforslag.

Jeg vil sige, at jeg synes, det nogle gange kan være lidt tankevækkende, hvor mange kræfter og høringer og lovforslag osv. vi bruger på de unge, der er udadreagerende. Selvfølgelig er det vigtigt at diskutere, hvad vi gør med hensyn til de børn og unge, der reagerer ved at skade andre – det er rigtig vigtigt. Men det er altså lige så vigtigt at diskutere, hvad vi gør med hensyn til de børn og unge, der skader sig selv. Det gælder selvmord, som vi diskuterer her; det gælder spiseforstyrrelser; det gælder dem, der skærer i sig selv, og alle de andre, der på forskellig måde skader sig selv, fordi de har det dårligt. Vi bliver altså nødt til at have mindst lige så stort fokus på, hvad det er, der går galt for de børn og unge, der begynder at skade sig selv, som vi har på de børn og unge, der skader andre. For det er jo ud-

tryk for, at der er nogle problemer, og at der er noget, vi skal prøve at sætte fokus på.

Det beslutningsforslag, vi har fremsat her, er jo en del af det. Det handler om, hvad vi kan gøre med hensyn til dem, der prøver at begå selvmord. Det er rigtig vigtigt, synes vi, at vi sætter ind og prøver at gøre endnu mere, end vi gør i dag. Det er også derfor, vi har foreslået et råd, og som jeg sagde under de korte bemærkninger, er det jo ikke for at erstatte det glimrende arbejde, der bliver gjort i dag; men fordi vi kan se på andre områder, at det faktisk har en effekt at have et råd – også med hensyn til at igangsætte politiske debatter, sådan som f.eks. Det Kriminalpræventive Råd og Rådet for Større Færdselsikkerhed gør på deres områder. Vi tror, det kunne have en effekt, hvis vi også her kunne få et råd, som kunne iværksætte kampagner osv. og jævnlige komme til os politikere og sige: Her er der altså behov for, at I ser på nogle nye initiativer. Det tror vi kunne være en god ting.

Jeg skal så lige sige som en sidebemærkning til debatten her, at der er blevet snakket om, at det her skal finansieres over satspuljen. Ikke bare er vi jo imod, at man tager penge fra kon-tanthjælpsmodtagere, pensionister osv. – vi kan ikke forstå, hvorfor det er dem, der skal betale for indsatsen for at hjælpe personer, der har prøvet at begå selvmord, eller pårørende til personer, der har begået selvmord; vi mener, at det er noget, som alle skatteborgere bør være med til at betale og især dem, der har de største indkomster. Men vi mener faktisk også, at det er et problem, hvis man finansierer det over satspuljen, fordi den jo er tænkt til kortsigtede projekter, og vi tror desværre ikke, at det her er et problem, vi kan løse over en kort årrække. Vi tror, der skal en langsigtet indsats til, og at man derfor skal se, om man kan få etableret nogle permanente tiltag, frem for kun at lave nogle kortsigtede projekter. Derfor vil jeg gerne advare imod, at det bliver satspuljen, man putter det ind i, for vi mener altså, der er behov for noget langsigtet på det her område.

Så er der en lidt større debat, som vi også bør tage på et eller andet tidspunkt – en debat, som nok er svær at tage nu, men som vi bør tage – om, hvad det er, der er gået galt i den samfundsudvikling, vi har haft, siden der er så mange børn og unge, der reagerer så voldsomt, enten ved at de skader andre, eller ved at de skader sig selv. Det er udtryk for, at der er et eller andet galt. Vi har opbygget det, vi selv synes er et rigtig godt velfærdssamfund på rigtig mange om-